

טיב הקהילה

יתרו
 י"ז שבט תשפ"ה
 הזמנים לפי אופק דרושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"נ 4:49
 מוצ"ש 6:03
 ר"ת 6:43

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:22 | סו"ת א' 9:32
 סוק"ש ב' 9:04 | סו"ת ב' 10:00

הזמנים לפי שיעון הורף |

ליקו מס':
770

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

שמידה זו מורגשת מאוד בכל הזמנים וגם כשנמצאים בתוך ים של הסתרות יכולים אנו לחוש בהנהגה זו המלווה את האדם תמיד. מובן מאליו שאין האדם מכיר בכך תיכף ומיד, כי אילו היה כך לא היה קיים מציאות של בחירה, אבל כל החפץ להבחין בכך יצליח להבחין אם ישים לבו לכך. ואם כן תהיה ביכולתו של האדם להתחזק על ידה בדרכי השי"ת.

כמו כן תהיה ביכולתו של האדם לבחון על ידה את הסיבות של כל הקורות אותנו, ואם רואה הוא שמידת הדין מתוחה עליו יכול להבין על ידה בשל מה הרעה הזאת, אחר שיתבונן על איזה חטא מכונן ענשו, ואחר שיתקן את המעוות יזכה לפדות ורווחה.

אספר עובדא מענין מידה כנגד מידה שרגיל היה בפי אבי מורי זצ"ל, היה זה בעירה ראדיון מקום מגוריו של מרן בעל החפץ חיים ז"ע, בתקופה שצרת הגיוס היתה מרחפת על הרבה מאחינו בני ישראל שהיו נתונים תחת שלטון הצאר ברוסיה וביום מן הימים הופיעו אנשי השלטון בעיירה, ובידיהם רשימות שבהם נקובים שמות נערים שעליהם לעזוב את ביתם ואת עיירתם ולנדוד הרחק מביתם ולהתגייס לשירותי הצבא. היתה זו צרה צרורה ממש, כי נערים ובחורים הללו לא היו שבים לביתם רק כעבור עשרות שנים שבהם שירתו בצבא הטמא ורובם כבר שכחו מיהדותם...

בין הנקובים ברשימות אנשי השלטון הופיע שמו של בנו של עשיר גדול, וכשהופיעו לביתו לתבעו שיוציא את בנו, החווה בידו על גער יתום ששהה בקרבת ביתו, ואמר להם שזהו בנו. מיד תפסו אנשי השלטון בידי היתום שכפי הנראה היה לו פטור מלשרת בצבא, ולא העזילו לו צעקותיו ובכיתו וטענותיו כי שקר העיד העשיר, ובעל כרחו נלקח לצבא הרשעה, ואת נפש בנו הציל על חשבוננו של צערם של יתום ואלמנה ואומללים.

החפץ חיים' שהאמין באמונה איתנה שאין הקב"ה וותרו, ידע שמעשה זה לא יעבור בשתיקה, ויד ה' עוד יכה באיש הזה וברצותו לראות את ההשגחה העליונה עקב הרבה אחר זה האיש לדעת איך יפול דבר. ואכן כעבור עשרים שנה מאותה מעשה חלה זה הבן במחלה מסוכנת ומדבקת, וכעבור תקופה מת מחליו, וניתוסף לו יגון על יגונו, שלא היה אדם שרצה להתעסק בקבורתו, וגם אנשי החברה קדישא' לא התחשבו בצרת האב ומיאנו לנגוע בגווית הבן, כי יראים היו שמא יתדבק בהם החולי המר. ובאין מנוס הוטל קבורת הבן על האב עצמו מבלי שיהיה לו אדם שיעמוד לצידו.

עובדא זו סיפר החפץ חיים' בעצמו אחר שראה בזה חיזוק בהשגחה העליונה, ואמצעי להתעוררות ליראת שמים'. כי היא המוכיחה שהקב"ה גומל לאיש כמעשיו, וגם אם רואים שעדיין יושב העבריין בשלווה, יש לדעת שברבות הימים ישיגנו ענשו, אם לא ישוב ויתקן מעלליו. והקב"ה מאריך אף כדי ליתן רווח להאדם להתבונן על רוע מעלליו ויתעורר בתשובה, אולם רע ומר הוא גורלו של האדם שאינו מתחרט על מעשיו...

מידה כנגד מידה גם בערותות ההסתרה

עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלקים
 כי בדבר אשר ידו עליהם: (ית יא)
 ופירש"י: כי בדבר אשר ידו עליהם -
 כתרוממו במים דמו לאבדם והם נאבדו במים:

אם סבורים אנו שהתפעלותו של יתרו היתה כתוצאה מגדל הניסים והפלאות שהראה הקב"ה באה התורה הקדושה ומודיענו אחרת במקרא שלפנינו התבטא יתרו מה הביאו עד הלום להסתפח לעם ה': 'עתה' - אחר שנעשו אלו הניסים 'דעתי כי גדול הויה' מכל האלקים, ולמה? לא מצד היותם יוצאים מגדרי הטבע, רק 'כי בדבר אשר ידו עליהם' - כי באותה מידה שהם

זממו לאבד את ישראל בה נאבדו הם עצמם. כלומר מכה זו הגם נתגלה לו ליתרו המציאות של 'מידה כנגד מידה' והוה שגרם לו לעוררו להסתפח לעם ה', כי ההכרה שדרכי ה' הם ישירים היא שעוררה את רצונו להימנות בין בני עמו.

לא בכדי נכתבו הדברים בתורה, רצתה התורה ללמדנו שגם אחר גדל ההסתרה השוררת בעולם אין לו לאדם פתחון פה על רפיונו בעבודת ה', ונבאר את כוונתנו בהרחבה.

הנה ידועים הדברים שלא כימים הראשונים הם ימים האחרונים, מלפנים מימות משה ויתר הנביאים שהיו אחריו, וזו ישראל על ידיהם לדעת שיש ה' בקרבינו, כי היו המה מלומדים בניסים והוכיחו שהכל בידי שמים. גם מאוחר יותר כשכבר גלינו מארצנו זכינו לצדיקים גדולים שהאירו את העולם בכוחותיהם השמימיים הלוא המה התנאים הקדושים אשר מלבד צדקותם ותורתם היו מוכיחים את עצמם גם על ידי מעשים על טבעיים ומעשיהם שזורים בתוך ים התלמוד ובשאר מדרשי חז"ל, וגם לאחר מכן האירו הגאונים והראשונים הצדיקים את העולם בכוחם הרב ואפילו בתקופה האחרונה האירו הבעש"ט ותלמידיו ותלמידי תלמידיו את העולם ומכח מעשיהם נודע לכל כי הויה' הוא האלקים, וגם מכח מעשיהם נתעוררו לאהבה וליראה את ה'.

אולם בימינו אנו צדיקים מועטים הם, ורצה הקב"ה לנסות אותנו בנסיון ההסתרה, ולכך דורינו 'דור עני' אינם זוכים לראות בשידוד הטבעיים, וכתוצאה מזה יש מקום לומר שנאבד מאתנו המושג של 'הכרה באלקים חיים', ואין לנו שיוור רק האמונה הזאת.

שמה יאמר אדם שוב אי אפשר להחזיק מעמד? אמור לו, טעות בידך! אכן 'אותות ומופתים' אין לנו, אבל עיקר החיזוק אינו מהם. עיקר המושג של ההכרה באלקים חיים' הוא מהמציאות של 'מידה כנגד מידה', כפי שלימד אותנו יתרו. מזה יכול האדם להתעורר ולחפץ לכופף את יצרו, מזה רואה הוא שכל מעשיו עושים רושם ועל כל עוון יצטרך לקבל עונש, ועל כל מצווה יקבל שכר טוב וממילא מתאוה להטיב מעשיו.

וההכרה בהנהגה זו של מידה כנגד מידה אכן גם מצויה בימינו אנו, כפי ששמעתי ממר"ר הגה"ק רבי בנימין רבינוביץ זצ"ל,

טיב המערכת

• לא טוב הדבר •

מובא בגמרא: 'מכרז רבי ינאי: חבל על דלית ליה דרתא, ותרעא דרתא עבד, כלומר: חבל על מי שאין לו בית אך שער לבית הוא עושה, ואנו רוצים להבין, מהו הבית ומהו השער שרבי ינאי מדבר עליהם לשם כך נחזור כמה שורות בגמרא: 'אמר רבה בר רב הונא: כל אדם שיש בו תורה ואין בו יראת שמים דומה לגזר שנסרו לו מפתחות הפנימיות ומפתחות החיצוניות לא מסרו לו, בהי עייל? כלומר כיצד יכנס פנימה, מסביר שם רש"י: 'יראת שמים דומה לפתחים חיצוניים שדרך להם נכנסים לפנימיים, כך אם ירא שמים הוא נעשה חדר לשמור ולעשות, ואם לאו אינו חש לתורתו, כי תכלית לימוד התורה הוא לבוא לידי קיומה, ולדבקות בה'.

בפרשתנו - פרשת קבלת התורה אנו קוראים על יתרו שנתן עצות למשה רבנו, והרבה תוהים על פשר 'התעורבותו' של יתרו בהנהגתו של משה רבנו, ויותר ספק על משה רבנו שמקבל את דבריו, ועל פי דרכנו נפרש את הדברים כך: יתרו ראה שמשה רבנו עסוק מבוקר עד ערב רק בתורה ובדינים, ולכן אמר לו 'לא טוב הדבר אשר אתה עושה, כי אתה צריך להשאיר זמן לעסוק ביראת שמים ובדבקות בבורא ומספיק יתרו ואומר לו שאם תמשיך כך 'נבול תבול גם אתה וגם העם הזה', כי כפי שראינו אין יראת שמים אין קיום לכל התורה שלומדים, וגם אם אתה חושב שאותה מספיק גדול חזק כדי להיות דבוק בהשי"ת תמיד, אין זה מספיק, כי לא תוכל עושה לבדך, כי העם צריך לראות וללמוד מסך כיצד יש לנהוג.

לא בכדי נכנסו דברים אלו בפרשה כ"כ חשובה, כי יראת שמים הוא השער ללימוד התורה, ולכן על כל אחד לתת זמן להתבונן ביראת השם ולעסוק בספרים העוסקים בענין היראה, וכן כתב הגוף החיים: ראוי לכל אדם להרהר בלבו בתשובה קודם שיעסוק בתורה, וכשינתן כן, יעסוק בתורה מתוך דבקות בקב"ה ובאם באמצע תלמודו הוא מרגיש כי יראת ה' שהיתה בו נחלשת, הרשות בידו להפסיק מתלמודו ולהתבונן מחדש ביראת ה', ואין זה נחשב לו לביטול תורה, כיון שעל ידי יראתו יתקיים תלמודו בידו. (ע"פ טיב התורה-יתרו)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיר
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

דין תפילה לצד מזרח ודין תפילה בדרך

א. לפי שצריך להתפלל לצד מזרח לכן נהגו לקבוע הריכל שספר התורה בתוכו בכותל המזרחי (ס"ב סק"ט).

ב. ומ"מ אין עושין את מקום הארון ועד התפילה כנגד זריחת השמש משמע כי זהו דרך המינים רק מכוונים נגד אמצע היום ומשערים כל זה בעת שתחלו תקופת ניסן או תשרי או שבוע אחת קודם לזה ומש"כ נגד אמצע היום האי ליטנא לאו דוקא אלא ר"ל בערך חצי שעה או שעה אחר הורחה, שאז השמש כבר נדה הרבה ממקומה (ס"ב וס"ב סק"א).

ג. ואם א"א לו לקבוע את הריכל במזרח יקבענו בדרום ובכל אופן לא יקבענו למערב כדי שאחורי העם לא יהיו כנגד הריכל (ס"ב סק"ט).

ד. ועיין באחרונים שהסכימו כולם לדברי הלבוש, שבמדינתנו שאין אנו יושבין במערבה של ארץ ישראל במכוון, רק נוטה ר"כ לצפון, יעמידו את כותל בית הכנסת נוטה קצת לצד מזרחית דרומית של העולם ואז יעמוד מכוון כנגד ארץ ישראל ובית המקדש וקדשי קדשים וכן כל מדינה לפי מקום הנוחה יעמידו את בית הכנסת לפי דרכם (ס"ב סק"א).

ה. ובספר לחם חמדות יישב מנהג העולם שעושים גם במדינתנו את ארון הקודש לצד מזרח ולא לצד מזרחית דרומית ומ"מ משמע מינה גם כן שטוב יותר לעשות כדברי הלבוש (ס"ב סק"א).

ו. כתב הפמ"ג שבמקומות שעושין את ארון הקודש כשיטת הלבוש, ראוי לעשות מקום הרב לימין ארון הקודש, ומ"מ אם יש בזה מחלוקת אל יקפיד הרב על כך (ס"ב סק"א).

ז. מי שרוצה לקיים אמרם ז"ל הרוצה להעניף יצפין או להחכים ידרים מכל מקום יצדד פניו למזרח (ס"ב סק"א).

ח. ורש"י אפרש איפכא, שיעמוד המזרח ויצדד פניו לדרום או לצפון, וכן הוא מנהגנו, ונכון הוא כדי שלא יהא חלוק בעמידתו מן הציבור (ס"ב סק"ב).

ט. כתב הפמ"ג שבמקומות שעושין את הכותל לצד מזרחית דרומית כלבוש, אינו צריך להדרים דבלא"ה כן הוא גם א"א להצפין, כי בכך נראה כחופץ פניו מארץ ישראל (ס"ב סק"ב).

י. אם קבעו את הריכל בכותל אחר ולא במזרח מ"מ המתפלל צריך להחזיר פניו למזרח (ס"ב סק"ט).

יא. בית הכנסת שהעמידו בו את ארון הקודש לצד דרום העולם וכולם מתפללים נגד ארון הקודש שהוא לצד דרום, אף שהוא שלא כהוגן וכו', מ"מ הבא להתפלל שם יתפלל לצד שהציבור מתפללין, אך יצדד פניו למזרח (ס"ב סק"א).

יב. מי שאינו יכול לכון את הרוחות יכוין את ליבו לאביו שבשמים ונראה דטוב שיצדד פניו לצד אחד מצדדיו (ס"ב סק"א ד"ה מי שאינו).

יג. וע"כ אם הוא עומד נגד מזרח ממילא הציוד הוא לצפון או לדרום, ואם הוא עומד נגד צפון אם מצדד לימינו למזרח פשיטא דטוב, ואם מצדד לשמאלו שהוא מערב ע"כ"פ לא הפסיד, וכן בדרום להיפך (בה"ל ד"ה

טיב הבנין

הטעם שהשווה הקב"ה כבוד אביו ואמו לכבוד המקום

הראשון 'אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים' (שמות כ ב) כלומר ראוי לכם שתקבלו עליכם את עול מלכותי, כי אני הוא שהוצאתי אתכם לחירות.

ואחר כך ציוה אותם שלא יתנו הממשלה לזולתו. והוא הדבור השני, לא יהיה לך אלהים אחרים על פני (שמות ג א). ואחר זה ציווה אותם המלך שיהגו בו מנהג כבוד, ושלא ינהגו בו מנהג בזיון כגון להישבע בשמו לשקר. והוא הדבור השלישי 'לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא'.

ואחר זה קבע להם המלך לעשות זכר, ליום שבנה את המדינה כדי שמתוך כך יזכרו שיש להם אדון שבנה המדינה, ויזכרו איך היה ישיבתם בתוכה, שבתחילה היו עבדים והמלך הוציאם לחרות. והוא הדבור הרביעי, שציווה הקב"ה לשמור את יום השבת (כ ח) וזכור את יום השבת לקדשו, כדי שבני ישראל יעידו בכל שבת ושבת שהש"ת המציא וברא את העולם והוציאנו ממצרים מעבדות לחרות.

ואחר כך ציווה המלך לבני עבדיו, שיכבדו מאד את אביהם ואת אמם וישמעו לקולם וכך ימשיכו גם הבנים להיות עבדי ונאמני המלך כמו אביהם. והוא הדבור החמישי, כבוד את אביך ואת אמך.

דייקא על ידי קיום מצוות כיבוד אב ואם באים לידי קיום כל התורה מצוות

ועל פי משל זה מובן שפיר למה הדבור החמישי כבוד את אביך ואת אמך נמצא כתוב בדייקא בלוח הראשון בין המצוות של בין אדם למקום. דהנה המלך שבנה את המדינה והושיב בה את העבדים שהוציאם לחירות יודע בטוב שרק הדור ההוא יזכרו כל זאת משא"כ הדורות הבאים אחרים שלא הרגישו בעבדות כלל, ולא ראו כניסת המלך במדינה, יבאו למרד בו ולחשוב שהמדינה היתה שלהם תמיד, ושואין להם מושל עליהם. ורק על ידי שיהיו נכנעים אל האבות ויקבלו המוסר מהם או אז יאמינו למה שיספרו להם אבותיהם, איך שבתחילה היו עבדים, עד שהגיע אדון אחד והוציאם לחרות, והוא שבנה את כל המדינה הזאת והשכין אותם בתוכה ברוב חסדו.

נמצא שכדי שלא תשתכח ממשלת המלך על המדינה, וכל הטובה שעשה עמהם שהוציאם מעבדות לחרות היה מן ההכרח שישווה על עבדיו שיכנעו הבנים בכל דור דור אל האבות, ויקבלו דברי מוסר בכלל של בין אדם למקום.

וכמו כן מצוות כיבוד אב ואם זהו היסוד לכל קיום המצוות של בין אדם למקום, כי דייקא על ידי שהבנים יהיו נכנעים אל אבותיהם בכל דור דור, יאמינו ביציאת מצרים ובקבלת התורה, ויקיימו את כל המצוות של בין אדם למקום. ע"כ דברי ספר העיקרים.

הטעם שהשווה הקב"ה כבוד אביו ואמו לכבוד המקום

ועל פי זה אפשר לבאר למה השווה הקב"ה כבוד אביו ואמו לכבוד המקום. כי דייקא על ידי שיכבד האדם את אביו ואת אמו ויקבל דבריהם ויהיה נכנע להם יעלה בידו לכבד גם את הש"ת ולקיים מצוותיו. משא"כ אם יבעט חלילה באביו ואמו ולא יקבל דבריהם לא יצויר שום מצויות שיוכל לשמור את התורה ולקיים מצוותיה, מאחר שלא יאמין כלל בדברי אביו בכל מה שמספר לו על יציאת מצרים ומעמד קבלת התורה.

ולכן השווה הקב"ה כבוד אביו ואמו לכבוד המקום, כי שניהם ענין אחד הוא דוקא על ידי שיכבד את אביו ואת אמנו, יוכל להיזרר גם בכבוד המקום ולשמור כל המצוות של בין אדם למקום.

יעזור הש"ת שנזכה לקיים המצוה בהידור רב במשך כל ימי חיינו, ובזכות זה נזכה לכל הגומול הטוב שהבטיחה לנו התורה הקדושה על זה, ברוחניות ובגשמיות, בעולם הזה ובעולם שכולו ארוך.

בפרשתו כתיב (שמות כ ב) כבוד את אביך ואת אמך למען יאריך ימך על האדמה אשר ה' אלקיך נתן לך. והנה בפשטות המצוה של כיבוד אב ואם הוא מצוה שכלית, שהרי כל מי שיש לו מה בקדקדו ושכל במוחו, מבין ומשיג בשכלו שיש לו לכבד את אביו ואמו, כי הרי לולי הם לא היה נמצא בעולם כלל וכלל.

היות שכיבוד אב ואם הוא מצוה שכלית לכן גם אומות העולם מקיימים אותה

ולכן מצונו שאפילו אומות העולם מהדרים מאד במצוה זו של כיבוד אב ואם, כיון שגם השכל מחייב אותו. וכמו שמצינו בגמרא (קידושין לא, א) אמר רב יהודה אמר שמואל, שאלו אל רבי אליעזר, עד היכן כיבוד אב ואם. אמר להם צאו וראו מה עשה גוי אחד באשכולין, ודמא בן נתניה שמו. פעם אחת בקשו חכמים אבנים לאפוד בשישים רבא, ורב כהנא מתני בשמונים רבא שכו. והיה מפתח מונח תחת מראשותיו של אביו, ולא צערו. לשנה אחרת נתן לו הקדוש ברוך הוא שכרו, ונולדה לו פרה אדומה בעדרו.

נכנסו חכמי ישראל אצלו, אמר, יודע אני שאם מבקש אני מכם כל ממון שבעולם אתם נותנים לי. אלא איני מבקש מכם אלא אותו ממון שהפסדתי בשביל כבוד אבא. וכששמעו חכמים דבר זה, אמרו, אם הגוי שאינו מצוה הידר כל כך במצוה זו, כל שכן בני ישראל שהם מצוים ועושים על אחת כמה וכמה, שיש להם להיזרר עד מאד במצוות כיבוד אב ואם.

יש לנו ללמוד מן הגוי כמה יש לנו להיזרר במצוות כיבוד אב ואם

וכבוד המה"ל בספרו תפארת ישראל (פרק מא) הטעם שח"ל הביאו מעשה על כיבוד אב ואם דוקא מגוי. כי רצו לבאר לנו בזה, עד כמה השכל והדעת מחייב מצוה זאת, כי הדבר ידוע שאין הגוי עושה רק מה שיגורו עליו השכל. ומה שאנו רואים שאפילו גוי שפל היה מוכן להפסיד שישים או שמונים רבא עבור קיום מצוות כיבוד אב ואם, מזה אנו למדים עד כמה השכל מחייב מצוה זאת.

ואם כן כל שכן אנתנו בני ישראל, שאנו מצוים ועושים על מצוה זאת, על אחת כמה וכמה שאנו צריכים להיזרר בה עד מאד, ואפילו אם נצטרך לבטל משא ומתן היותר גדול בהפלגת, נתחוק ולא נבטל מצוות כבוד אב ואם.

כיבוד אב ואם הוא גם מצוה של בין אדם למקום אמנם הגם שנתבאר שמוצא מצוות כיבוד אב ואם הוא מצוה שהשכל מחייב אותה, אך מובאר ברמב"ן, שבאמת מצוות כיבוד אב ואם הוא גם מצוה של בין אדם למקום, דהנה איהא בגמרא (קידושין ל, א) שלשה שותפין הן באדם הקדוש ברוך הוא, ואביו, ואמו, וציוה אותנו הקב"ה, שכשם שאנו מכבדים את הקב"ה, כך נכבד את אביו ואמנו, מפני שהם כביכול השותפים של הקב"ה ביצירתנו. והוא מה שאמרו בגמרא (שם) 'השוה הכתוב כבוד אב ואם לכבוד המקום והשוה הכתוב מורא אב ואם למורא המקום וכן בדין, ששלשתן שותפין בו'.

ביאור סדר חמשת דברות הראשונות של הלוח הראשון
ואפשר לבאר הטעם שהשוה הכתוב כבוד אב ואם לכבוד המקום. על פי מה שביאר בספר העיקרים (מאמר ג פרק כו) למה נכלל מצוות כיבוד אב ואם בין חמשת דברות הראשונות של המצוות של בין אדם למקום. מפני שבלוח הראשון נכתב חמשת הדברות שהאדם מחוייב בעשייתן מצד קבלת אלקותו יתברך עליו.

וכתב לבאר את הענין על פי משל, למלך שבנה מדינה גדולה והלך ולקח עבדים והוציאם לחירות, והושיבם בתוך המדינה שבנה. ואחר כך התחיל לדבר עמהם כדי שיקבלו עליהם את עול מלכותו, ובתחילה הודיעם שהוא האדון אשר השיג עליהם והוציאם לחירות מבית עבדים. וכמו כן זהו הדבור

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו למערכת ע"י הקוראים

עין רואה

זכיתי לשמש כצלם לרבנים חשובים המוסרים שיעורים ושיחות בנושאים ואירועים רבים. מתקרב אירוע גדול של המשפיע רבי אלימלך בידרמן לכבוד היארצייט של הבת-עין, ואני צריך עוד שתי מצלמות מסוג מסוים כדי לצלם ולהפיק את האירוע החשוב הזה ברמה גבוהה כמו שצריך. המצלמות הן מסוג ישן יותר שכבר לא נמצא בשוק. אחרי בירורים רבים הצלחתי למצוא מישהו שגר רחוק ואולי ישיג לי אותם במחיר של מעל אלף שקלים. הצטערתי ובקשתי מה' שיעזור לי להפיק את האירוע עם כל הציוד הנדרש בקלות.

טרם אקרא ואני אענה! הגעתי לצלם אירוע שנערכה בבית של אחד מגדולי ישראל. בעודי מתארגן עם הציוד, ואני לא מאמין למראה עיניי. מזלי יש דלת ארון פתוח ועל אחד המדפים מונחות לון שתי מצלמות! בדיוק אותן המצלמות שאני מחפש!!! הייתי המום מהמחזה שהתגלה זה עתה מול עיניי. פניתי לכבוד הרב ובקשתי סליחה על החוצפה ושאלתי של מי המצלמות ואם אוכל להשאיל אותם לכבוד האירוע?! הרב ששמע עד כמה אני מחפש את המצלמות, התרגש ואמר שהמצלמות האלו כבר לא בשימוש אצלו, ושאיני יכול להשתמש בהם בשמחה ובחפץ לב. עוד הוסיף הרב דגש על השגחה הבורא ואמר: "הארון הזה אף פעם לא פתוח, ובדיוק היום הייתי צריך משהו מהארון והשארתי את הדלת פתוחה, הכל בהשגחה פרטית במיוחד עבורך!!!"

הרב אברהם שניידר

- > * < -

שיר השירים קודש קדשים

בכל ליל שבת בדרשה שבין קבלת שבת לתפילת ערבית, מתקיים בעזרת נשים שיר השירים לילדים ברוב עם, כך שהילדים במקום להשתולל בחוץ ולהרעיש, עושים דבר מועיל עבורם ועבור כלל ישראל. כדי שהרעש לא יפריע לשמוע את הדרשה, סוגרים את החלונות של עזרת הנשים, החלונות הם מעין דלתות הזזה אטומות היושבים במסילה. הלא שהשבת קרה משהו שהגבאי המסור לא שם לב שמישהו כיבה את האורות בעזרת נשים לפני שבת, והמקום היה חשוך ולא איפשר לצאן קדשים להגיד שיר השירים. אבל הקב"ה חשב אחרת. בדיוק באותו שבת הדרשן התוודן שכח שתורו לדרוש ולא היה מי שהכין דרשה לציבור. מכיוון שכך לא היה צורך לסגור את החלונות של עזרת הנשים והיה אור בשפע מבית כנסת ואמרו את שיר השירים בכונה גדולה ובמנגינה!!!

זה פעם ראשונה מכל השנים שהאור כבה, ופעם ראשונה שדרשן לא הכין... ראינו עד כמה חביב שיר השירים לפני המקום יתברך!!!

הרב אברהם שניידר

הפענוח לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוצף לשלוח אל ר' שפתה סמואל נפסק: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

פיקודות עליו להתחזק ביותר בשורש 'מצות האמונה', לחזק יותר ויותר את יסודות האמונה מבית ומחוץ, ובכך נזכה לפרסום מלכות שמים בכל העולם אמן.

- > * < -

מצות האמונה

"אנכי ה' אלקיך, אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים" כ ב

לפני הרה"ק רבי יששכר דוב מבעלזא זצוק"ל הגיע איש יהודי אחד, שבא ממרחק אחר שהגיע אליו השמועה אודות הרבי הקדוש שאלפי בני ישראל נהגין לאורו, ופרק לפניו את צרתו ואת מועקתו.

המדובר היה ביהודי ירא שמים מרבים אשר זכה להעמיד את ביתו כדת וכהלכה, בית של תורה וקדושה, ואף זכה לראות דורות ישרים ומבורכים. אך משום מה בנם הצעיר, עלם נעים חמדות, נתקף בספקות ומבוכות קשים באמונה. זו היתה 'תופעה' משונה מאוד במשפחתם ובקהילתם שהיו כולם יראים ושלמים, ומעולם לא נפלו בהרהורים וערעורים שכאלה... ודווקא זה הבחור הצעיר ביותר נפל שוב ושוב בניסיונות קשים באמונה הוא מרבה 'בחקירות' ודרישות ביסודות האמונה והפילוסופיה, פותח 'ספרי מחקר' שונים ומשונים אשר רק מתסבכים אותו יותר ויותר, וכך הוא יורד והולך מדחי אל דחי. ומלבד מה שהוא מתדרדר ברוחניות ובשמירת התורה והמצוות, מחמת כל אותם מבוכות ותסבוכות שבראשו, הוא גם 'סובל' מכך מאוד וכל מנוחת נפשו נטרדת, והוא מתהלך כסחרור, והצער קשה מנשוא. לאחר שהביט הרבי היטב בפתקא [קוויטעל] שלפניו, החל לפתע לשאול ולהקור את האב על שמחת הברית מילה של בנו המדובר.

האיש הופתע קצת מן השאלות הללו, מה ענין שמחת הברית לכאן? אך השיב לכל שאלותיו של הרבי אחת לאחת, מי היה המוהל? ומי היה הסנדק? היכן נערכה הברית? ועל שם מי נקרא הנער? וכיוצא. וסעודת המילה היכן נערכה? - הקשה הרבי. אה, וגםם האיש, לא ערכנו לו 'סעודת ברית'. מחמת שנערכה הברית ביום השישי בשעה מאוחרת והציבור מיהרו כל אחד לביתו. אבל הגשנו כנהוג לאחר הברית 'מוזנות ומשקה' בשפע, ואף הוספנו הרבה יותר על מיני המזון נות כדי שיהיו במקום הסעודה, וכמה מיני 'לעקף' שנאפו במיוחד לכבודה של שמחה, והקהל כולם נהנו ושמחו בכך, אבל 'סעודת ברית' בנטילת ידיים כדת וכדין לא התקיימה!

ובכן, אורו עיניו של הרבי, עתה הכל מובן, והסביר לו ליהודי מעט מגודל אותה סעודה קדישא כשהוא מגלה לפניו מכבשנו של עולם. הנה, הסביר הרבי בנוגע עליון, כאשר עם בני ישראל מסובין לסעודת מצוה של ברית המילה, אשר כבר רמזה רש"י הקדוש בפרק רבי אליעזר דמילה (שבת קל). גבי מ"ש: "כל מצוה שקיבלו עליהם בשמחה כגון מילה, דכתיב (תהלים קיט, קסב) 'שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב', עדיין עושין אותה בשמחה". ופירש רש"י ז"ל: "בשמחה - שעושים משתה" ע"כ. - והנה בסיום אותה סעודה עילאה אשר צדיקים רבים בכל הדורות היו מהדרין להסב בה, נוטלים את הכוס לברכת המזון, ובטרם פותחים בברכת הזימון, פוצחים הקהל את פיהם ברננה, בפומן הנועד המיוחד לברית מילה 'נודה לשמך בתוך אמוני'.

באותה עת קודש, גילה הרבי, נשפע שפע עצום של 'אמונה' שלמה וטהורה בנפש הרך הנולד, שזה עתה נכנס בבריתו של אברהם אבינו ע"ה, ראש למאמינים, כשהצטרף אף הוא ללגונו של מלך, להתחבר 'בתוך אמוני' באמונת ישראל קודש. ובכך בשעה שאנו מזמרים בסעודת הברית באותה שירה כשהמזמן מכריז בקולי: "ברשית קל איום ונודא משגב לעתות בצרת קל נאזר בגבורה - אדיד בפרום ה'! וכל הקהל עונים אחריו בשמחה: "נודה לשמך בתוך אמוני, ברוכים אתם לה", ושוב חוזרים הלילה כמה פעמים נודה לשמך בתוך אמוני כו', הרי מאותו שפע עליון משתרשת לה האמונה בליבו של הרך הנימול.

לא פלא אפוא סיים הרבי, שאם בוטלה סעודת הברית, ולא יזמרו אצל בנך זה 'נודה לשמך בתוך אמוני', שיתעוררו בלבבו ספקות ומבוכות באמונה, כאשר נחסרה לו אחת מיסודות השפעת 'מצות האמונה' בלב איש ישראל קודש.

[א. ה.] יש להסמך כאן את לשון ה"חכמת אדם" (כלל קמט, סעיף כד): 'ונתנים לעשות סעודה ביום המילה שכל מצוה שקיבלו ישראל בשמחה עדיין עושין בשמחה וכתבי (תהלים קיט, קסב) שש אנכי על אמרתך. ומי שאפשר לו לעשות סעודה ומקמין ואינו נותן רק קאווע או יין שרף ומיני מתקת, לא יפה עושה, והגרי"א מיהה בהם" ע"כ (הזהב).

- > * < -

עוצם גדולת מידת האמונה והביטחון של הרה"ק הרבי ר' זושא מאניפולי זצוק"ל, ידועה ומפורסמת בשער בת רבים. וכמה וכמה מעשיות נפלאות מסופר אודות בהירותו השלמה במצוה זו 'מצות האמונה', וזכה לראות בזה הרבה חסדים מן השמים.

טיב מעשה אחד מופלא נעתיק נא כאן, העתקת את באות מספר הקדוש "היכל הברכה", להרה"ק רבי יצחק אייזיק זצוק"ל מקאמרא שכתב בפרשת ואתחנן (מדריגה כה) והולח'ק: "ספר לי מורי חמי, הצדיק המפורסם מוה"ר אברהם מרדכי מפניטשוב, ששמעתי מאיש אלקים קדוש מוה"ר ז' זוסיא מא-ניפאליא. שסיפר לו, היאך בענינות היה שמש בעיר אוסטרהא, והיה דרכו להתענות שנים ושלושה ימים, ואחר כך היה הולך לבקש מאיזה בעל הבית שיתן לו על לחם להשיב נפשו".

"ופעם אחת אמר בליבו, שזוהו חסרון אמונה לילך ולבקש לחם, אלא יבטח באלהיו באמונה שלמה

מצות האמונה היא המצוה הראשונה שציוונו השם יתברך במעמד העניגב בסיני, בדברת הראשונה שבע" שרת הדברות. כמ"ש רבינו הרמב"ם ז"ל ב"ספר המצ" וות' במצוה הראשונה שבסדר תרי"ג מצוות, וזה לשונו הפז: "המצוה הראשונה היא הציווי אשר ציוונו להאמין האלוהות. והוא שנאמין שיש שם עילא וסיבה, הוא פועל לכל הנמצאות והוא אמרו יתברך "אנכי ה' אלקיך" ע"כ.

לא בכדי נמנית מצות האמונה כמצוה הראשונה שבסדר המצוות אף שכבר קדמו לה כמה מצוות כדוגמת פריה ורביה, מילה, גיד הנשה, קידוש החדש וכיוצא. - אלא שזו המצוה מצות האמונה יש בה יסוד ושורש לכל מצ" וותיה של תורה כולם שבהעדד שורש האמונה לא יוכל לקיים שום מצוה מכל המצוות התורה, כשליבו מערער על עצם קיום המצווה ב"ה רח"ל, ולפיכך מצות האמונה היא החשובה והיסודית ביותר מכל המצוות, ואף נכללים בה כל מצוותיה של תורה, כמו שרמז דוד המלך ע"ה בתמניא אפי (תהילים קיט, פו) "כל מצותיך אמונה", לומר שכל המצוות כולם נכללים במצות האמונה (מהרש"א הידושי אגודת מכות כד. שלהו ד"ה ואמר שבא). ולכן כאשר בא חבוק הנביא וראה צורך להעמיד את התורה כולה על יסוד אחד, בא והעמיד על מצוה זו דידך, כמ"ש בשלהי מס' מכות (כד.): "בא חבוק והעמיד על אחת שנאמר (חבוק ב ד) 'צדיק באמונתו יחיה'". והנה לשון הכתוב "אנכי ה' אלקיך - אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים", נראה שתולה יסוד מצות האמונה ביציאת מצרים. ונראה שבא ללמדנו, שככל שזוכים יותר ליציאה 'ממצרים מבית העבדים', כן ניתן לזכות יותר לאמונה זכה ואמיתית ותלויה אמונת השי"ת באמונת יציאה מארץ מצרים.

ונודע מ"ש בספרים הקדושים שכשם שיש בכללות ישראל 'יציאת מצרים', כן גם בפרטיות יש לכל אחד ואחד 'יציאת מצרים' פרטית שלו, מכל כוחות היצר הרע והסטרא אחרא האחוזים בנשמתו, ותופסים בה במאסר מיצ" ריה. ועל כך מלמדנו הכתוב 'אשר הוצאתיך מארץ מצרים'! ואי אפשר גם להימנע בתוך 'מצרים', שהם המצרים וההגבלות הגשמיים והחומריים ויחד עם זאת להיות מאמין בה.

לפיכך תלה הכתוב שורש מצות האמונה ביציאה מן הרע ועיבת הטומאה שלע ידי שזוכים ליצאת מן הכפירה, ולהיפטר מן ה'לא ידעת את ה' (שמות ה ב) שייסד פריעה וקליפה הקשה של מצרים, כך מקבלים בשלמות האמונה 'אנכי ה' אלקיך', כי שני הדברים הללו הינם דבר והיפוכו. וכך יוכל איש ישראל לקיים כראוי את מצות האמונה כפי שנצטוונו בפרשת דידן ואזונו שמועו מפי הגבורה בסיני 'אנכי ה' אלקיך'!

[טיב התורה' - פרשא דידן]

- > * < -

הרה"ק הרש"ב זצוק"ל מליובאוויטש אביו של הרה"ק הרי"ץ זצוק"ל, החל יום אחד לבקש כל העת מן המשמשים בקודש להביא לפניו כל מיני משי-קין, הוא עשה איוו הפסקה, ושוב ביקש אם ניתן להביא משקה מסוג אחר, פעם מ"ש, ופעם כוס תה, פעם עם צוקער, ופעם בלי צוקער... וכך היה מרבה בשתיה שלא כהרגלו כלל וכלל.

בני הבית שחרזו מאוד לשלומן, חששו שמא אינו חש בטוב ולכן מבקש הוא כל העת לשנות. נישו אפוא ושאלוהו ברוב דאגה, אם הוא מרגיש איוו חולי או כאב מסוים, או שמא סובל מהתייבשות ולכן נצרך לשתייה מרובה.

חי"ק הרבי ואמר, ברוך ה' בריא אנכי, ואין כאן שום מחלה ח"ו, לא מיניה ולא מקצתיה. אלא שהגיעני השמועה שאינה טובה מן ה'תנועה' החדשה שהחלה להשתלט בכל רחבי רוסיה, הלא היא שיטת הקומוניזם, שלא זו בלבד שרודפים הם את אחינו בני ישראל ואת היהדות בכל מקום, אלא שאף החלו להפיץ בעולם כפירה ואפיקורסות. ונראים הדברים שכל עיקר ממתנם וכוננתם היא לעקור מן השורש את עצם האמונה בהשם יתברך, ולכן יצאו במלחמת חרמה כזו, כדי להרבות בעולם כפירה ואפיקורסות נוראה.

[כפי שהתברר אכן בשנים שלאחר מכן שהיו אלו הקומוניסטים הכופרים הגדולים ביותר, וכל ספריהם וכתביהם היו מלאים שחוק והיתול מן האמונה התמימה של ישראל, עפרא לפומייהו. ולדאבון לבב היתה השעה משחקת להם לאותם רשעים בשעתם, והצליחו לעקור רבבות אלפי ישראל מטוהר אמונתם השלמה, כידוע].

לפיכך, סיים הרבי, כדי לחזק ולבסס את האמונה בעולם, ביקשתי היום לשנות הרבה רק בכדי שאוכל לברך ולחזור ולברך את ברכת 'שהכל נהיה בדברך', לפרסם ולהפיץ בעולם את האמונה השלמה והישרה בבורא עולם ב"ה, 'שהכל נהיה בדברך'!

דעו לכם נאמנה, הוסיף הרבי בהדרת קודש, בכל פעם שאיש ישראל קודש פותח את פיו בברכה הפשוטה והרגילה על לשונו תמיד: "ברוך אתה ה' אל-קינו מלך העולם שהכל נהיה בדברך"! הרי הוא מקדש את העולם ומשפיע בברכתו שפע של אמונה בעולם. ומכוח ברכה אחת בלבד, ומכל שכן וקל וחומר כשהיא נאמרת בכונה שלמה ורצינה, הרי הוא מכריז ומטבל כוחות רבים של כפירה ומעבירים מן העולם. אשר על כן, דווקא בעתים הללו שהכפירה מתגברת והעולם מתמלא בא-

יפעם אחת התענה שלשה ימים כדרכו, ואחר התענית לא היה מי שיתן לו מעט לחם והתענה והלך עד שהיה קרוב למות ולא היה מי שיתן לו שם דבר. והיה רעש גדול למעלה ולא היה בכל המקום מן שיזמנו לפניו זה המצוה הגדולה לקיים נפש קדוש כזה, כי לא היה אפשרי אחד שיהיה ראוי לזה. אף שהיו שם אנשים כשרים הרבה, לא היו ראויין למצוה הזאת, שישלח לו השי"ת דורון כזה כמבואר בזה"ר.

וזכור לו השם יתברך שני דדין בפני, אחד הוציא דבש ואחד הוציא חלב, ושלושה חדשים היה ניזון מזה הדבש והחלב, שהיה יונק מן הדדין שבפיו.

ואחר עבור שלשה חדשים בא אליו אחד, ואמר לו: זוסא קח לך ששה גראשיש וקנה לך לחם אוי ברע נפסק זה הדבש והחלב כך סיפר הצדיק בפיו למורי חמי.

הרי תראה אחי, שנוח לפני השם יתברך לשנות סדרי בראשית מלידת דורון וזכות מצוה למי שלא זכה לזה" עכ"ל"ט בספר "היכל הברכה" שם.

ואף אנו למדנו לפי דרכנו, עד היכן מוגעת מדרגת מצות האמונה של הצדיקים הקדושים והנשגבים ועל שכיוצא בזה העיד הכתוב (תהלים לז, כה) "ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם".

- < * > -

מעשה בעני אחד שבא לפני הרבי הזקן מקוצק צוק"ל והשיח דאנתו לפניו: בת בכירה יושבת בביתו, זה עידן שהגיעה לפירקה, ולרש אין כל להשיא אותה כראוי. ישב הקאצקער אצל השולחן, וכתב עבודו כתב בקשה לעשירי אחד בעיר רחוקה שיתן לו הוצאת הנישואין.

העני הלז שירך את רגליו יום אחר יום עד שכעבור שבועיים מלאים טורח ועמל הדרך הגיע לאותה העיר, ומיד סר לביתו של העשיר, לשמחתו מצאו בביתו והגיש לפניו את מכתב הבקשה של הקאצקער רבי. העשיר דן שמה מאוד על האיגרת שזכה לקבל מן הרב, וקרא את המכתב בעיון רב, והיה כאשר סיים לקרוא הוציא רובל אחד מחיקו ותקעו בידו של העני, ופטרו הימנו לשלום. העני כמובן התמלא אכזבה קשה ומרה, הלזה טרח כל טרחות הללו, הוא היה סמוך ובטוח שמכתב זה יצילנו, והנה התברר שאין כאן אלא רובל אחד... והיה מכתת רגליו לצאת לעיר אחרת, וליבו מלא תרעומת קשה ור- גשי היאוש תכפוחו.

כעבור כמה שעות נסיעה, והנה איש רודף אחריו במי רכבה הזורה וסוסים אבירים, כאשר השיגו האיש אמר לו שהוא שליח מטעם אותו גביר עשיר שנתן לו הרובל, ועתה שולח לו בזה את כל הוצאות החתונה ברוח גדול. העני הזה כמובן שמה עתה מאד שנושע מצרתו, אבל היה פלא גדול ותמיהה בעיניו התנהגותו המזרה של העשיר, שמתחילה בבואו אצלו עם המכתב פטרו הימנו ברובל אחד בלבד, ולאחר כמה שעות נפתאום שינה את דעתו ושלה לו כל הממון. וברוב תימהונו החיש פעמיו

חזרה לאותה העיר, והתדפק על דלת העשיר ושטה פליאתו לפניו, מדוע זה שינה דעתו מקצה לקצה תוך מספר שעות מועט. פתח העשיר את פיו וענהו בחכמה, אני לא שיינתי את דעתי כלל, ואין שום ספק שאת פקודת רבנו שמה רוח, לקיימה בדקדוק ובהירור על הצד היותר טוב. אך כשבאת אלי ראיתי שסמוך אתה ובוטח במכתבו של הרבי, עד ששכתב בכלל את מצות האמונה להאמין ולבטוח בהשם יתברך. לכן הוכרחתי לשלחך בבושת פנים ובוזה נשבר לבבך כשראית שאף מכתב מגדול הדור במיוחד עבורך אין בכוחו לעזור. ולבטח במרי נפשך שפכת שיה לפני קונן, ונזכרת שיש לפנות אך ורק אליו יתברך, וזו יכולתי לשלוח אליך את מלאו הסכום...

טיב מעשה זה מלמדנו פרק במצות האמונה הביטחון, שצ" ריך האדם לבטוח אך ורק בהשם יתברך בלבד, כמאמר הכתוב (תהילים נה, כג) "השחך על ה' יתברך והוא יילכלך". וגם למדנו דרך הנתינה והצדקה, שדאג אותו עשיר גם לרוחניות

של המקבל, ולא רק לגופו הגשמי, לפטור עצמו בנתינת הממון בלבד, אלא היה יורד לצרכי נפשו ונשמתו של העני. וכך הוא דרכה הנכון של מידת הצדקה לחשב צרכי גוף נפש ונשמה של המבקש, ולחשוב גם על תפקידו וחובתו הרוחנית כלפי שמיא. ובדואי היה אותו עשיר אדם גדול, וכל זה היה בכונת הרה"ק ששלח את המקבל דווקא אליו, כדי שמלבד הישועה שיושע בכדי צרכיו, ילמד גם מוסר ודרכי תורת חיים באמונה וביטחון איתן באלקים חיים.

- < * > -

באחת משיחותיו של הגאון רבי ראובן פיינשטיין, ראש ישיבת מתיבתא "תפארת ירושלים" ב"סטטן אילנד" שבני יורק, ובנו של הגה"צ מרן רבי משה פיינשטיין זצ"ל, רצה להמחיש בפני תלמי- דיו את מהות מידת הביטחון, והציג זאת בסיפור אמריקאי נאה שהתרחש ופורסם ברחבי ארצות הברית. אחד המופיעים הגדולים והמפורסמים באמריקה, הוא של מומחים

ברוך שהחיינו וקיימנו הספר שלומדי הח"ן מצפים לזה זמן רב

ילקוט וביאור כל כתבי האריז"ל והרש"ש על 'מטבע הברכה'

מאת הגה"צ המקובל רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

מטבע הברכה
כונת השם
כונת מאה ברכות
כיון הוא וברוך שמו
כונת אמן

העיון והדקדוקים קושיות ותירושים בברי האריז"ל והרש"ש

סדרה מקובלת על דברי האריז"ל והרש"ש ומקורות על הביאור

היכוננו היכוננו!!! בסדר בקרוב בחנויות הספרים

כן; צעקו האנשים בקול ניהר, הוא הרי היה מן המפורסמים בעור- למ וכבר הוכיח את יכולותיו עשרות פעמים. המשיך האלוף ושאל ממדומי החבל, האם מאמינים אתם שאוכל לקחת כאן ועכשיו זוג אופניים (!) ולנסוע עמהם כך על פני החוט מקצה לקצה?

כן בוודאי! נשמעה התשובה שוב, הרי גם את זאת הוכיח פעמים רבות. והנה לפתע מוגש ללהטוטן שכבר עמד בתחילת החוט זוג אופ- ניים, הוא קפץ קפיצה מיומנת באוויר התיישב על מושב האופ- ניים והחל בנסיעה המסוכנת והמטורפת על פני אורכו של חוט הברזל, גבוהה של כמה עשרות מטרים!

בידו האחת החזיק האיש בכידון האופניים ובידו השניה את הרמקול, והמשיך תוך כדי דהירה קדימה ואחורה לשאוג אל הקהל שעמד למטה מרוגש ומריע בתשואות רמות: האם מאמי- נים אתם שאוכל להגיע אל היעד בבטחה?

כן! זעקו כולם יחדיו. ועכשיו אשאל שאלה קשה יותר, המשיך האיש להלהיב את הקהל, האם מאמינים אתם שאוכל כך תוך כדי רכי- בה על האופניים שבין שמים וארץ להרכיב על כתפי אדם נוסף, ולהביא את שנינו בבטחה עד סוף המסלול? כן בוודאי! שאנו הקהל, שכבר נתנו אימון מלא בלה- טוטן המומחה, שהוכיח שכל דבר ששואל מבצע הוא על אחר.

גם ממשיך האלוף ושואל, אם כן מי מכס מוכן לעלות כאן למעלה אל גג המגדל, וארכיב אותו על כתפי בנסי- עה מענגת על פני חבל דק זה?

כאן נחל האיש אכזבה שום תשובה לא נשמעה בקהל, שקט מוחלט... אף אחד מתוך כל קהל האוהדים הענק שיאנו, אף רגע קודם בקול גדול על אימונם המלא באיש, לא היה מוכן לסכן את עצמו בשום אופן...

בסופו של דבר, ראו הכל לפתע נער צעיר הקופץ ללא שום פחד ומורא על כתפיו של האלוף, וכך נסעו יחדיו על גבי האופניים כמה פעמים קדימה ואחורה, וסיימו את המסלול כולו בהצלחה יפה.

לאחר שירדו השניים למטה אל הקהל, קפצו הכל ושאלו את הנער: כיצד זה לא פחדת לקפוץ כך לתעלול מסוכן שכזה?

חייך הנער ואמר, האלוף הזה הלא הוא אבא שלי! על אבא סומך אני בעיניי עצומות!... הוא ישמור עלי היטב מכל משמר! - התברר, שהילד הזה רגיל מלידה לאבא המהלך על חבלים... והוא נושא על כתפיו תמיד בכל מיני תעלולים שונים, וכך הורגל הילד לסמוך תמיד על אביו.

הגויים הללו, כמובן אינם יודעים ואינם מכירים איזה כוח עליון מן השמים שומר ומשגיח עליהם בכל צעד ושעל, לפי רצונו יתברך, ומתגאים בפני כל העולם בכי- חם ועוצם ידם... - אך אנו עם בני ישראל יודעים ומ- כירים (חולין ז:ז) שלולי גזירתו יתברך אף נקיפה בעלמא של אצבע קטנה לא יכול האדם כלום].

טיב זה המעשה, סיים רבי ראובן, ממחיש בפנינו היטב את מצות האמונה והביטחון בשני לימודים חשובים:

(א) שלפעמים יכול אדם לצפנף בפיו אמונה וביטחון בקול גדול, אך כשהוא נכנס למעשה, כשהמדובר הוא בו בעצמו, מתברר שרחוק הוא עדיין מאוד מן הביטחון השלם... [ראה "חזון איש - אמונה וביטחון" (פ"ב אות ב) עיין שם מתק לשונו הזהב].

(ב) שעל אבא סומכים בעיניי עצומות, וכל שכן וקל וחומר על אביו שבשמים. - כאשר הביטחון הוא בשלמות חש היהודי שהבורא יתברך הוא אביו, וממילא אין לו להתיירא מכלום. כמאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קלא ב) "כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי", כתינוק המונח תחת הסינור של אימא, שם חש הוא כמקום הבטוח ביותר עבודו עלי אדמות. - זו היא שלמות קיום מצות האמונה' כהלכתה, אמונה המביאה אותו לחיי עולם אמן.

אלופים המהלכים על פני חבל דק שנמתח בין גורדי שחקים או מעל נהר ענק, הם מהלכים על החבל צעד אחר צעד לתשואות קהל האלפים שגודש את כל המקומות בהם עובר המסלול. השחקן המהלך על גבי החבל הדק, שבתנועה אחת קטנטנה שאינה מחושבת הרי הוא משליך את עצמו למוות בטוח! מחזיק בידו פעמים רבות בגרמפון רב עוצמת, ותוך כדי הליכתו מדבר הוא אל הקהל, ומלהיבם בלהטוטים שונים שהוא מבצע תוך כדי צעידה, כדוגמת 'סלטה' אווירית (גלגול ראש) על גבי חוט הברזל הדק...

במופע אחד מרהיב עין שביצע מומחה גדול, שכבר צבר שעות רבות של הליכה על גבי חבלים שכאלו, עמד האלוף על גבי החבל היביר בהתלהבות ברמקול שהחזיק בידו.

הוא שאל בקול גדול את אלפי האוהדים שהרעו לו בשמחה האם מאמינים אתם שאוכל לעבור את כל החוט הדק הזה בש- לום?

מוקד הזמנות ספרים • **של הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א** • קו הזמנות של מכון טיב 0733-22-76-09

י"ל ע"י קהילת יבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוויך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון בפניל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ בהדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173